

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. A. Y. alias C. Y. A.**, narozené dle údajů v cestovním dokladu Ghany č. X dne Y, zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2013, č. j. CPR-2776-2/ČJ-2013-930310-V234, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 A 47/2013 - 38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předchozích řízení

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 1. 2013 č. j. KRPA-164164/ČJ-2012-000022 bylo žalobkyni (dále „stěžovatelka“) uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky (současně byl určen počátek jejího běhu a stanovena doba k vycestování z území České republiky). Rovněž bylo vysloveno,

že se na stěžovatelku podle § 120a téhož zákona nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 citovaného zákona.

[2] K odvolání stěžovatelky žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že vypustil důvod vyhoštění dle bodu 1 ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dobu, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, zkrátit na dva roky; ve zbytku je potvrdil. Oba správní orgány vyšly, pokud jde o důvod vyhoštění, který byl žalovaným potvrzen, ze skutkového zjištění, že stěžovatelka pobývala na území České republiky nejméně od 30. 10. 2008 do 21. 12. 2012 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ani řízení před soudem zpochybňována.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených. Zkoumal přitom, zda toto rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/) a žádnou takovou vadu neshledal.

[5] Stěžovatelka uplatnila kasační stížností důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a označila napadený rozsudek za nezákonný a nepřezkoumatelný. Kasační stížnost je, pokud jde o předmět námitek, konstruována obdobně jako žaloba s tím, že navíc přistupují pouze výhrady k přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze ztotožnil s napadeným rozsudkem.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

II. A/ Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu pro nedostatek důvodů

[7] Nejprve Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V tomto směru stěžovatelka namítala, že zdůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné a nepřesvědčivé. Městský soud podle jejího názoru „*pomíjí jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotí je (...) bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci*“ a také se řádně nevypořádal s žalobními námitkami. Prakticky vůbec neprovedl posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[8] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního*

jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[9] K výkladu pojmu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil ve své judikatuře. Podle ustálené judikatury nedostatkem důvodů „nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“ (srov. rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 ze dne 4. 12. 2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[10] K námitce stěžovatelky v podobě, jak byla vznesena, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze znění odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud po provedení ústního jednání (kam se stěžovatelka nedostavila) a poté, co ze správního spisu ověřil existenci rozhodných skutečností, výstižně zrekapituloval podstatný obsah jejího příběhu, který byl pro aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců rozhodný, a zkoumal, jak tyto skutečnosti hodnotil žalovaný, k jakým okolnostem přihlédl, a uzavřel, že ani on nepovažuje přezkoumávané rozhodnutí v otázce soukromých a rodinných vztahů stěžovatelky za nepřiměřené. Nejvyšší správní soud sdílí jeho názor, že ze skutečností, které stěžovatelka sama uvedla do protokolu, nebylo možno nepřiměřenost dovodit. Stěžovatelka v zásadě pouze namítala, že měla být posuzována jako rodinný příslušník občana EU a dále tvrdila existenci vad řízení před správním orgánem, zejména v souvislosti s náležitým zjištěním skutkového stavu, což městský soud do svých úvah zahrnul. Žádné skutečnosti o svém osobním či rodinném životě, jež by městský soud přehlédl, v žalobě neuvedla. Způsob a míru, s jakou se žalobním výtkám v odůvodnění svého rozsudku věnoval městský soud, shledal Nejvyšší správní soud dostačující a nadto podotýká, že stěžovatelka kasační námitky v tomto směru formulovala navýsost obecným způsobem. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tedy není důvodná.

II. B/ Námitka nesprávného právního posouzení

[11] Další kasační námitkou, již lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení), stěžovatelka namítala, že městský soud neměl aprobovat aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správním orgánem, ale naopak měl rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit, neboť stěžovatelka měla být posuzována

podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a rovněž proto, že po podání odvolání došlo ke změně právní kvalifikace důvodu vyhoštění.

[12] Stěžovatelce bylo v předmětné věci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[13] Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.*

[14] Jelikož stěžovatelka v průběhu správního řízení ani před soudem nezpochybňovala splnění předpokladu pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (pobyt bez víza), je namístě zaměřit přezkum pouze na otázku naplnění negativní podmínky formulované v § 119 odst. 2 téhož zákona, jež vyžaduje navíc vyhovění dalším kritériím pod písm. a) až c), ovšem za předpokladu, že jde o rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[15] Městský soud založil svůj závěr, že žalovaný správně vycházel z toho, že stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana EU, na skutečnostech vyplývajících ze správního spisu, konkrétně jejím vyjádření v protokolu a pravomocném rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (vydaném dne 26. 8. 2008 Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha, č. j. CPPH-020620/CI-2008-60). Stěžovatelka správnímu orgánu prvního stupně sdělila, že je svobodná a bezdětná, a v rámci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu bylo zjištěno, že byla vdaná za občana EU, avšak jednalo se o obcházení zákona, pouze s cílem získat povolení k pobytu. V žalobě navíc uvedla, že její manžel zemřel dne 11. 5. 2012, tj. ještě před zahájením správního řízení. Úvaze městského soudu, že aplikace § 119 odst. 2 není namístě a použitá kvalifikace je za daných okolností správná, jelikož stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana EU, tedy nelze nic vytknout.

[16] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti vytýkala žalovanému, že poté, co částečně uznal oprávněnost jejího odvolání vůči prvostupňovému rozhodnutí, neměl přistoupit k jeho změně, ale měl je zrušit, případně umožnit stěžovatelce znovu se vyjádřit k věci po takové změně právní kvalifikace a zdůvodnit, proč změnil i délku uděleného vyhoštění. Protože tyto výtky nebyly uplatněny v žalobě, ačkoli tomu nic nebránilo, Nejvyšší správní soud je shledal nepřipustnými podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a dále se k nim nevyjadřuje.

[17] Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí o vyhoštění za odpovídající zjištěným okolnostem patrným ze správního spisu, které ostatně stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti zpochybnila pouze v obecné rovině. Městský soud věc posoudil po právní stránce bezchybně, když neshledal žádný důvod ke zrušení přezkoumávaného správního rozhodnutí.

[18] Dále stěžovatelka zopakovala námitky vztahující se k postupu správního orgánu v řízení o vyhoštění obsažené již v žalobě (neumožnění seznámit se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu), aniž je doplnila jakoukoli argumentací v relaci k rozsudku městského soudu, jenž však je tím rozhodnutím, které má Nejvyšší správní soud ve světle námitek kvalifikovaně formulovaných v kasační stížnosti nyní přezkoumat. Není úkolem tohoto soudu, aby za stěžovatelku, která je navíc zastoupena advokátem na základě plné moci, domýšlel, v jakém směru mohou žalobní body brojící proti správnímu rozhodnutí obstát i jako způsobilé důvody kasační stížnosti. S ohledem na to pouze stručně poznamenává, že s vypořádáním této námity, jak je provedl v odůvodnění svého rozsudku městský soud (na str. 5, v odstavci čtvrtém), se ztotožňuje. Nelze-li z ničeho dovodit, že by stěžovatelka k podkladům měla výhrady, záznam o seznámení se s nimi bez dalšího podepsala, k porušení jejích procesních práv nedošlo.

II. C/ Námitka spočívající v porušení ustanovení o řízení před správním orgánem

[19] Poslední kasační námitkou stěžovatelka tvrdila, že jak před správními orgány, tak i v řízení před městským soudem namítala, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti případu, jak mu to ukládá § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgány, stejně jako soud, činily veškeré závěry ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění na základě protokolu o jejím vyjádření (že je svobodná a nemá na území ČR žádné rodinné vazby), aniž byly tyto informace ověřeny.

[20] Takto formulované pochybení by bylo možné kvalifikovat jako kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[21] V textu kasační stížnosti ani žaloby se nenacházejí žádná konkrétní tvrzení, která by byla způsobilá zpochybnit skutkové okolnosti zjištěné správními orgány, jež se staly podkladem pro vydání rozhodnutí. Povýtce obecně až vágně formulované tvrzení o porušení § 3 správního řádu (zásada materiální pravdy), § 2 odst. 3 a 4 správního řádu (zásada ochrany práv nabytých v dobré víře, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí), doplněné výtkou, že nebylo přihlédnuto ke specifickým okolnostem případu (aniž bylo uvedeno, kterým), se vztahují pouze k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Nejvyšší správní soud po prostudování správního spisu konstatuje, že jak žalovaný, tak i městský soud vycházely z náležitě

zjištěného skutkového stavu věci. Výpověď učiněná stěžovatelkou v řízení před správním orgánem prvního stupně je důležitým a v některých otázkách dokonce nezastupitelným pramenem informací o skutečnostech podstatných pro rozhodnutí (např. intenzita či pevnost citových vazeb obdobným vazbám mezi rodinnými příslušníky je kategorií subjektivní, o níž se jen stěží správní orgán může dozvědět z jiných zdrojů). Proto je na odpovědnosti účastníka řízení, aby sám či k dotazu sdělil okolnosti, které by pro posouzení případu mohly být významné. Pokud stěžovatelka neuvedla nic, co by mohlo vést k úvahám nad přiměřeností dopadů vyhoštění do jejího soukromého či rodinného života, nelze vytýkat správnímu orgánu, že z takových vyjádření vycházel. Objektivní okolnosti, jež by mohly rovněž mít vliv na výsledek řízení, jako je trvání manželství s občanem EU, byly žalovaným ověřovány a jeho úvahy o této otázce jsou srozumitelně vyloženy na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu věci neshledal, a proto je o tato námitka nedůvodná.

[22] Tvrzení stěžovatelky, že mělo být přihlédnuto k působení okolí na cizince, se kterým je sepisováno vyjádření, nesprávnému pochopení otázek nebo nepřesnému překladu odpovědí, pokládá Nejvyšší správní soud za irelevantní, neboť jsou pouze obecná, bez jakéhokoli konkrétního prvku, jež by je spojoval s případem stěžovatelky.

[23] Závěrem a mimo rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud podotýká, že z textu kasační stížnosti je na první pohled zřejmé, že stěžovatelka nevěnovala precizaci svých argumentů v předloženém mimořádném opravném prostředku náležitou pozornost a péči přesto, že byla kvalifikovaně zastoupena. Některé věty na sebe logicky nenavazují a ledabylost při formulaci tohoto podání k vrcholné soudní instanci dokládá i střídání mužského a ženského rodu při označování stěžovatelky, gradující nesmyslným spojením užitým v posledním odstavci bodu II. kasační stížnosti „*stěžovatel je vdáný na území České republiky*“ (!), na něž navazuje místo bodu III. rovnou bod IV.). Brojila téměř výhradně proti rozhodnutí a postupu správních orgánů, a jen výjimečně, spíše formálně, připojila poznámku ve vztahu k posouzení provedenému městským soudem, z větší části však setrvala toliko v obecné rovině, bez uvedení konkrétních vazeb k projednávanému případu.

III. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené vypořádání kasačních námitek lze uzavřít, že městský soud dospěl v napadeném rozsudku ke správnému závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí a přezkoumatelným způsobem své úvahy uvedl v odůvodnění. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, takže mu žádná náhrada nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu